

γεννολογῶ ἀμάρτ. γεννολογῶν Πελοπν. (Δίβρ.) γεννολοῶ Θήρ. Κίμωλ. Σίφν. γεν-νολοῶ Ρόδ. 'εν-νολοῶ Κάλυμν. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεννῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. Γ.Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 247 κέξ.

1) **Γεννοβολῶ** 1, δ ἰδ., Θήρ. Κάλυμν. Πελοπν. (Δίβρ.): Ἡ ὄρνιθα γεννοβολᾷ Θήρ. Οἱ κόττες ἀρχίσανε οὐλές καὶ γεννολογᾶνε Δίβρ. Ἐν-νολοοῦν δά ζ-ζὰ Κάλυμν. 2) Ἐπιβοηθῶ τὸν τοκετὸν τῆς ἐγκύου γυναικὸς Ρόδ.: Μام-μὴ καὶ καλὰ κ' ἐν ἐξέρει νὰ γεν-νολοῇ τὴν γεναῖκα. 3) Ἐπιμελοῦμαι τῶν βοσκημάτων μέχρι τοῦ τοκετοῦ αὐτῶν Κίμωλ. Σίφν.: Γεννολοοῦμαι τὰ πράματα Κίμωλ. Τὰ γεννολοᾷ τὸν χειμῶνα τὰ ζωντανὰ Σίφν. 4) Ἐπιμελοῦμαι τῶν βοσκημάτων κατὰ τὸν τοκετὸν Κάσ.

γεννοπαιδίζω Κέρκ. γεννοπαιδάω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεννῶ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Γεννῶ: Ἔτσι καὶ γεννοπαιδίσῃ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ φυλαχτῇ. Ἐγεννοπαίδισε δέκα κεφάλια παιδιὰ ἐκείνη πού βλέπει.

γεννόπιττα ἡ, Λεξ. Δημητρ. γεν-νόπιτ-τα Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γέννα καὶ πίττα.

Ὁ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων παρασκευαζόμενος εἰδικὸς ἄρτος. Εἰς τοῦτον ἐντίθεται, κατ' ἔθος, καὶ νόμισμα, κόπτεται δὲ εἰς τεμάχια καὶ μοιράζεται κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους. Συνών. βασιλόπιττα.

γεννοπλάσκουμαι Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ρ. γεννῶ καὶ πλάσκουμαι, παθητ. τοῦ πλάω, δι' δ ἰδ. πλάθω.

Οἶονεὶ γεννῶμαι ἀπὸ τὴν πλάσιν, δημιουργοῦμαι, γίνομαι ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀς σ' ὀρμάν' ἐγεννοπλάστα κι ἄς σ' ὀρμάν' ἐγεννοχτίστα (ἐπὶ τῶν ποικίλων προϊόντων τῆς δασικῆς ξυλείας) Σάντ. Χαλδ. || Αἰνιγμ. Ἀς σ' ὕλέεν ἔρθα κι ἄς σ' ὕλέεν ἐγεννεπλάστα, κι ὄνταν ἔρθα, ἄς σ' ὠτία ἐκρεμάγα (ἄς σ' ὕλέεν = ἀπὸ τὴν ὕλην, ἀπὸ τὸ δάσος· ἡ θύρα) Σάντ.

γέννος ὁ, Ἡπ. (Δίβρ. Μαργαρ. Μέγα Περιστ.) Καστ. Πελοπν. (Μεσσ.) — Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 2, 50. Χ.Χρηστοβασίλ., Διηγ. στάνης, 4 Χρόν. σκλαβ., 77 — Λεξ. Βλαστ. 289, Δημητρ. γέννους Ἀλόνν. Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Βογατσ. Βόιον Νάουσ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀστακ. Αἰτωλ. Ἀχυρ. Γαρδίκ.) γιάννους Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ἰννους Μακεδ. (Γαλατ.) γέννους ἡ, Μακεδ. (Δεσκάτ.) γέννος τὸ Εὔβ. (Βρύσ.) γέννους Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεννῶ.

1) **Γέννα** 1, δ ἰδ., Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Βρύσ. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών. Μαργαρ.) Θεσσ. (Ἀργιθ.) Μακεδ. (Γαλατ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀστακ. Ἀχυρ. Γαρδίκ.) — Κ.Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. Χ.Χρηστοβασίλ., Διηγ. στάνης, 4: Εἶχε καλὸ γέννου ἡ κουπέλα Ἀχυρ. Εἶχα καλὸ γέννου τὰ ζωντανὰ φέτου αὐτόθ. Οὐ μάρκαλους θὰ φέρ' τοῦ γέννου, οὐ γέννους τοῦ γάλα, τοῦ γάλα τοῦ τ'ρὶ Αἰτωλ. Ἀρχισ' οὐ γέννους ἀπὸ δέκα μέρεις αὐτόθ. Ἦταν ἀχαμνὰ τὰ γίδια, δὲν π'δὴθ' καν' ἔς τὸν κιρὸ τ'ς κι οὐφίμ'σαν ἔς τοῦ γέννου Στρόπον. Ἀκόμα δὲν ἀρχίν'τσι οὐ γέννους, δὲν ἔφαγα κ'λιάστρα Δωδών. Μεθαύριο θὰ πιάσουνε γέννος τὰ ζά, θέλουνε κουμάντος (κουμάντος = ἐπιμελημένη παρακολούθησις καὶ διατροφή) Βρύσ. Κόντεφι νὰ μ' φοφῆσ' ἡ γίδα μ' ἔς τοῦ γέννου, γιατί τ'ς βγήκ' ἡ μήτρα τ'ς ὄξου Κουκούλ. Ἰφιότου εἶχαμαν πρώι-

μου γιάννου (ἰφιότου = ἐφέτος) Ἀργιθ. Ἀπὸ πέντε γεννοῦ κι πᾶν' δὲ μπορεῖς νὰ πῆς τὰ χρόνια τ'ς Ἀγία Ἀνν. Οὐ γέννους τ'ς ἦταρι παραπάν' ἀπὸ καλὸς Ἀχυρ. Πιάκαρι οἱ κόττες γέννους Κουκούλ. — Εἶχε ἀρχίσει ὁ γέννος τῶν προβάτων μας Χ.Χρηστοβασίλ., ἐνθ' ἄν. || Φρ. Καλὸς ἔννους (καλὴ χρονιά, καλὴ ἀπόδοσις, δὲν ἐψόφησαν τὰ γεννηθέντα ζῶα) Γαλατ. || Ποίημ.

Συμμαζωγμέν' οἱ πιστικοὶ ξενύχτιζαν ἔς τὸ γέννο, κ' εἶχαν τὸ γέννον ὄφιμον, κ' ἦταν μεγάλη ἡ στάνη Κ.Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. β) Ὁ τόκος τῶν χρημάτων Χ.Χρηστοβασίλ., Χρόν. σκλαβ., 77: Τί γέννο πῶχουν ἐκεῖνα τὰ χίλια γρόσια ἀπανωθιὸ σὲ πέντε χρόνια! 2) Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν γεννοῦν τὰ αἰγοπρόβατα Ἀλόνν. Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Μέγα Περιστ.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Ἀργιθ.) Καστ. Μακεδ. (Βογατσ. Βόιον Δεσκάτ. Νάουσ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Δεσφ.) — Λεξ. Βλαστ. 289 Δημητρ.: Ἐφτασε πιά κι ὁ γέννος Μεσσ. Μὴ τὰ πουλλὰ τὰ χιόνια ἦρθ' οὐ γέννους Αἰτωλ. Τώρα πᾶμι ἔς τοῦ γέννου. Οὐλα μαζί τὰ πρόβατα ποντὲ δὲ γιννᾶρι αὐτόθ. Ἐχουν πηδηθῇ τὰ πρόβατα, ἔρχεται ὁ γέννος μεθαύριο, γεννᾶνε τὰ ζωντανὰ Καστ. Ἐπιασι κρούου κ' εἶρι κακὸ γιὰ τὰ γίδια, οὐπᾶν' ἔς τοῦ γέννου Βογατσ. Θὰ μποῦρι ἔς τοῦ γέννου (θὰ ἀρχίσουν τὰ γιδοπρόβατα νὰ γεννοῦν) Ἀλόνν. Σκόπ. || Φρ. Κιρούσιλους γέννους (ἐποχὴ καθ' ἣν πολλα γιδοπρόβατα γεννοῦν συγχρόνως) Στερελλ. Καιρούσιλος γέννος (ὁμοίᾳ τῇ προηγουμένη) Λεξ. Βλαστ. 289. 3) Τὸ γεννηθὲν Ἡπ. Συνών. γεννούδι. 4) Ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ αἰδοῦ τοῦ αἰγοπροβάτων Ἡπ. (Δίβρ.) Μακεδ. (Γαλατ. Καταφύγ.): Οὐ ἴννους τ'ς προβατίνας Γαλατ. Ὁ λύκος ἔκοψε δύο τρία πρόβατα. Τὰ ἔσκισε. Τὰ ἔχε πιάσει ἀπὸ τὸ μαστάρι. Ἐδῶ πίσω ἀπὸ τὸ γέννο τοῦ ἔχε βγάλει τ' ἄντερα ὄξω Δίβρ. Συνών. γέννα 3.

γεννόσπερμα τό, Λεξ. Δημητρ. γεννόσπαρμα Κ.Θεοτόκ., Γεωργ. Βιργιλ., 4, 66.

Ἐκ τοῦ ρ. γεννοσπέρνω.

1) Τὸ τέκνον Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Τοῦ διαβόλου γεννόσπερμα (ἐπὶ δυστρόπου καὶ ἀπειθοῦς). 2) Ὁ γόνος τῶν μελισσῶν Κ.Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Οἱ μέλισσες σὲ λαγαδιές καὶ κάμπους τριγυρίζουν χαμοζεσταίνουν τὲς φωλιές καὶ τὸ γεννόσπαρμά τους.

γεννοσπέρνω Ζάκ. Κεφαλλ. Πάρ. Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Δημητρ. γιννοσπέρνου Σάμ. ἔννοσπέρνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῶν ρ. γεννῶ καὶ σπέρνω διὰ συνδυασμοῦ τῆς ἐννοίας σπέρνω ἐπὶ πατρὸς καὶ γεννῶ ἐπὶ μητρός.

Γεννῶ, τεκνοποιῶ ἐνθ' ἄν.: Ποιὸς σὲ γεννόσπειρε; Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Κακοχρονάχης ἐστὶ καὶ πού σ' ἐγεννόσπερνε (ἀρὰ) Ζάκ. Διᾶλε, πᾶρ' τον πού σὲ γεννόσπερνε (ἀρὰ) Κεφαλλ. Ἀνάθεμα νὰ ἔχη πού σὲ γεννόσπερνε (ἀρὰ) Κύζ. Διᾶόλοι πού σὲ ἔννοσπέρασι (ἀρὰ) Ἀπύρανθ. Βλαστιμῶ τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ πού μὲ γεννόσπερν' ἡ μάννα μου (ἀρὰ) || Πάρ. Νὰ πᾶρ' π' σὶ γιννόσπερνε (ἀρὰ) Σάμ. Χαρά ἔς τὴ μάννα πού τὸν ἐγεννόσπερνε (εὐχὴ) Πάρ.

γεννοτροφῶ Σῦρ.

Ἐκ τῶν ρ. γεννῶ καὶ τρέφω.

Αὐξάνομαι, πολλαπλασιάζομαι: Γεννοτροφῆσανε τὰ πράματα (ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ βοσκήματα, τὰ ζῶα).

γεννούδι τό, ἀμάρτ. γιννούδ' Ἡπ. (Τσαμαντ.) Θράκ. (Ἡράκλ.)

